

JURISPRUDENCIA AMBIENTAL A CATALUNYA

(SEGON SEMESTRE 2024)

SILVIA CARMONA GARIAS

Professora Associada

Universitat Rovira i Virgili

Sumari: 1. Una visió general. 2. Els instruments econòmics ambientals. 2.1. Taxa d'ocupació del sòl. 2.2. Taxa d'aprofitament especial del domini públic derivat de la distribució a destinacions finals indicades pels consumidors de béns adquirits per comerç electrònic (Business to consumer, B2C). 2.3. Cànon per la ocupació o aprofitament del domini públic marítimo-terrestre. 3. La intervenció administrativa. 3.1 Planificació urbanística i qüestions ambientals. 4. Qüestions procedimentals: la condició d'interessat en el procediment.

1. UNA VISIÓ GENERAL

Durant aquest període el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) s'ha pronunciat en diverses sentències en les quals s'han dirimit qüestions relacionades amb el medi ambient, resolent recursos contenciosos administratius i recursos d'apel·lació.

Especialment destaquen els instruments econòmics ambientals, en particular, la taxa d'aprofitament especial del domini públic derivat de la distribució a destinacions finals indicades pels consumidors de béns adquirits per comerç electrònic (Business to consumer, B2C), popularment coneguda com a taxa Amazon; i de nou, com en cròniques anteriors, trobem sentències relatives la taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del sòl i del domini públic marítimo-terrestre. Així com, sobre l'impost relatiu a les emissions de diòxid de carboni de vehicles de tracció mecànica ¹ i l'anul·lació d'ordenances reguladores de la restricció de la circulació de determinats vehicles en zones de

¹ És el cas de la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 2166/2024 de 18 juny** [JUR\2024\254690].

baixes emissions², que havent-se comentat amb major profunditat en cròniques anteriors, no s'ha considerat necessari reiterar en la present per no suposar cap nova aportació a la matèria; i el mateix amb litigis relatius a qüestions urbanístiques³, olors⁴, modificacions substancials d'autoritzacions ambientals integrades⁵, o sorolls⁶, que no s'han considerat prou rellevants com per dedicar-hi major atenció.

Amb igual sort trobem altres sentències dictades en aquest període relatives als habitatges d'ús turístic, en què s'estimen parcialment els recursos

² És el cas de la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 5a) núm. 1272/2024 de 17 d'abril [JUR\2024\175239] essent ponent Francisco José Sospedra Navas, en què s'estima el recurs interposat per l'Associació d'Empresaris de Transport Discrecional de Catalunya contra la Ordenança d'Esplugues; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 5a) núm. 1281/2024 de 17 d'abril [JUR\2024\175248] amb María Luisa Pérez Borrat com a ponent, que resol el mateix recurs, interposat per la mateixa associació, però aquest cop contra la Ordenança de Sant Adrià del Besòs; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 5a) núm. 1279/2024 de 17 d'abril [JUR\2024\175251] essent ponent Asunción Loranca Ruilópez, que estima el recurs interposat per la mateixa actora però contra la Ordenança de Cornellà de Llobregat; i la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 5a) núm. 1264/2024 de 17 d'abril [JUR\2024\183093] amb Elsa Puig Muñoz com a ponent, en què s'estima el mateix recurs contra la Ordenança de l'Hospitalet de Llobregat. Totes elles comparteixen consideracions i reproduïxen el contingut de sentències ja comentades en anteriors cròniques, com les que resolen els recursos 43/2020, 58/2020, 59/2020, 60/2020, 61/2020 i 62/2020, que la Sala considera plenament aplicables als presents supòsits.

³ Per exemple, sobre la motivació en atenció a la perspectiva de gènere del POUM d'Argentona, que el Tribunal considera suficient a la seva STSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 1633/2024 de 16 de maig [JUR\2024\216555]; o sobre una modificació puntual del planejament general d'ordenació urbanística a la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 2858/2024 de 24 de juliol [JUR\2024\282264]; sobre una modificació puntual de les normes subsidiàries de planejament a la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 2624/2024 d'11 de juliol [JUR\2024\282824]; o la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 1538/2024 de 8 de maig [JUR\2024\283152].

⁴ És el cas de la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 1908/2024 de 5 de juny [JUR\2024\254754], en què es discuteix la competència, la motivació tècnica, i la proporcionalitat de les prescripcions d'una autorització ambiental atorgada per l'exercici d'una activitat de planta de tractament de residus a Vacarisses, que es desestima per la Sala per considerar-la suficient i per entendre correctament exercida la competència en distingir la gestió de residus, i els olors que poden ocasionar aquests residus.

⁵ És el cas de la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 1278/2024 de 17 d'abril [JUR\2024\175152] sobre la distinció entre modificació substancial d'una autorització ambiental integrada i la seva revisió d'ofici, que ja havia estat analitzada en anteriors cròniques.

⁶ És el cas de la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 1797/2024 de 28 de maig [JUR\2024\217572], essent ponent Francisco López Vázquez, en què s'estima parcialment el recurs d'apel·lació contra providència del jutjat Contenciós-administratiu número 1 de Barcelona, que autoritzava la petició de l'Ajuntament de desprecintar aparells d'aire condicionat que havien estat precintats per no complir amb la normativa de sorolls i vibracions. La Sala considera que és correcte desprecintar però només perquè un tècnic mesuri, amb els aparells en funcionament i des de l'interior del domicili, si es respecten o no els límits màxims de sorolls i vibracions permesos per la normativa vigent, tant en horari diürn com nocturn, i només en cas de respectar-se, o oposar-se l'apel·lant a l'entrada al seu domicili a tal efecte, procedirà el seu desprecintament definitiu, i l'autorització de la posada en marxa dels aparells.

interposats però l'argumentació no se centra en motius ambientals, i per això no s'han considerat suficientment rellevants en la matèria que ens ocupa per ser comentades, però sí es referencien⁷.

2. ELS INSTRUMENTS ECONÒMICS AMBIENTALS

2.1. Taxa d'ocupació del sòl

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 1603/2024, de 14 de maig [JUR\2024\213614]**, essent ponent Héctor García Morago, es desestima íntegrament el recurs d'apel·lació interposat per RETEVISION I SAU contra la sentència de 17 de novembre de 2023, dictada pel Jutjat Contenciós-administratiu número 11 de Barcelona, en el recurs jurisdiccional núm. 119/2020, essent part apel·lada l'Ajuntament de Begues. L'objecte del recurs contenciós era la desestimació presumpta del recurs de reposició interposat contra el Decret d'Alcaldia de Begues de 20 de desembre de 2018, pel qual es liquidava la taxa d'ocupació del sòl relativa als exercicis 2017 i 2018. Indirectament, s'impugna la disposició de caràcter general sobre la qual es fonamenten les liquidacions, la Ordenança fiscal núm. 29 de la taxa d'ocupació del sòl, subsòl, vol del domini públic local, per, segons al·legava l'actora, manca d'estudi econòmic financer o de justificació suficient del cost real de la prestació pública retribuïda amb la taxa per ocupació del domini públic mitjançant instal·lacions de telecomunicacions.

⁷ És el cas de la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 1291/2024 de 17 d'abril [JUR\2024\175098]; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 1823/2024 de 30 de maig [JUR\2024\214494]; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 1766/2024 de 24 de maig [JUR\2024\214495]; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 1765/2024 de 24 de maig [JUR\2024\218218]; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 1793/2024 de 28 de maig [JUR\2024\225483]; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 1967/2024 de 7 de juny [JUR\2024\254757]; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 2099/2024 de 14 de juny [JUR\2024\254758]; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 2796/2024 de 18 de juliol [JUR\2024\282275]; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 2695/2024 de 12 de juliol [JUR\2024\282877]; la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 2570/2024 de 4 de juliol [JUR\2024\282879]; o la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Sección 2a) núm. 2813/2024 de 19 de juliol [JUR\2024\283201], que estimen parcialment els recursos interposats per exigir via NNUU del PE un informe previ de l'òrgan gestor del cens de l'Ajuntament que es converteix en una autorització administrativa encoberta, contrària al règim de la comunicació prèvia, a banda de per la discriminació que suposa la manca de motivació en la limitació d'aquest tipus d'habitatges d'ús turístic en algunes zones.

2.2. Taxa d'aprofitament especial del domini públic derivat de la distribució a destinacions finals indicades pels consumidors de béns adquirits per comerç electrònic (Business to consumer, B2C)

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 2819/2024, de 19 de juliol [JUR\2024\234301]**, essent ponent Emilia Giménez Yuste, es resol el recurs interposat per "UNO, ORGANIZACIÓN EMPRESARIAL DE LOGÍSTICA Y TRANSPORTE" contra la Ordenança fiscal 3.20 de l'Ajuntament de Barcelona, per la qual es regula la taxa d'aprofitament especial del domini públic derivat de la distribució a destinacions finals indicades pels consumidors de béns adquirits per comerç electrònic (Business to consumer, B2C), publicada al BOPB el 28 de febrer de 2023, coneguda com la "taxa Amazon"⁸.

La justificació d'aquesta ordenança es basava en l'ús especial i intensiu que els operadors B2C realitzen al domini públic local pel creixement del comerç electrònic, així com per les conseqüències que aquest tipus de comerç genera en els comerços tradicionals de proximitat, en entendre que posen en risc la seva supervivència.

La quota tributària es va fixar en l'1,25% dels ingressos bruts procedents de la facturació anual en el terme municipal de Barcelona, essent els obligats tributaris els operadors postals que realitzen la càrrega i descàrrega a la via pública, mitjançant l'ús de qualsevol classe de vehicle, amb la finalitat de distribuir directament els béns adquirits mitjançant comerç electrònic a destinacions finals indicades pels consumidors dins el municipi de Barcelona.

La resolució de la controvèrsia se centra principalment en la consideració per part de la Sala que el que ha regulat l'Ajuntament de Barcelona amb aquesta Ordenança no es tracta d'una taxa sinó d'un impost, per l'establiment del qual no és competent, ja que la tributació no es construeix sobre l'aprofitament especial del domini públic sinó sobre la facturació de les empreses que actuen com operadores postals, i consegüentment, la declara nul·la de ple dret per

⁸ En els mateixos termes es pronuncia la **Sentència del TSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 2820/2024 de 19 de juliol [JUR\2024\234302]**, amb Emilia Giménez Yuste com a ponent.

manca de competència de l'administració local per establir impostos. En aquest sentit, afirma que

“Es desde luego cierto que el principio de capacidad económica, es un parámetro de determinación de la intensidad del uso de los bienes, pero siempre que esa intensidad guarde relación o concordancia con la afectación, deterioro o necesidad de reposición o recuperación de tales bienes. No así cuando el dato exclusivo es el de la capacidad económica, que es lo que aquí ocurre”.

El TSJC considera que la forma de determinar la quota s'assimila a la de l'article 24.1.c) TRLHL, reservada a les taxes relatives a l'aprofitament especial d'empreses explotadores de serveis de subministrament que resulten d'interès general, mentre que en el cas objecte del litigi la forma de càlcul hauria de ser la prevista a la lletra a) del mateix article, que es dedica al valor que tindria al mercat l'aprofitament especial, com si els béns afectats no fossin de domini públic.

Així, conclou, en la línia defensada per la part actora, que, en tant que la taxa només grava les empreses B2C, el que realment està gravant és l'exercici de l'activitat i no la ocupació especial, i d'aquí la seva naturalesa com a impost i no com a taxa. És més, de la lectura conjunta de diversos preceptes de la ordenança, acaba concloent que el que s'està gravant és l'activitat de l'operador que realitza la darrera entrega, i

“Constituye un auténtico "impuesto" que grava los rendimientos obtenidos por actividades de empresarios privados de manera virtualmente idéntica a los impuestos que gravan la adquisición de renta por actividades, expresiva de capacidad económica”.

Això ho argumenta en base a tres motius fonamentals: el primer, en la exempció que es preveu per subjectes obligats amb una facturació anual inferior a un milió d'euros, de forma similar a com es regula a l'IAE; en segon lloc, en la finalitat de la taxa, en no subjectar-la al comerç tradicional, ja que només es graven els enviament de béns adquirits per comerç electrònic, de manera que la utilització del domini públic en altres casos, com vendes a distància que no siguin via comerç electrònic, no estaran subjectes a la taxa,

independentment de la seva intensitat d'ús; i per últim, en la indicació del valor econòmic de les DUM (distribució urbana de mercaderies), que es dirigeix exclusivament als operadors B2C malgrat basar-se en la resta d'agents. Si la finalitat de la taxa era evitar càrregues i descàrregues a la via pública, hauria de gravar tots els vehicles, no només als operadors postals que distribueixen en B2C.

A més, també s'afegeix que el fet d'excloure els comerços de proximitat no es troba justificat, en tant que les empreses postals també disposen de centres d'emmagatzematge pels quals paguen el corresponent IBI, tot repercutint amb el pagament d'impostos al manteniment de la ciutat.

Per acabar, s'esmenta la Sentència de l'Audiència Nacional 1224/2020, de 17 de juliol de 2023, que va concloure que l'activitat d'Amazon Road Transport Spain, SL., no és de caràcter postal. I la Ordenança objecte de la controvèrsia declara no subjectes a la taxa les distribucions efectuades en el marc del servei de transport de mercaderies que no intervinguin en el mercat com prestamistes postals. En cas de ratificar-se aquest criteri, el principal operador quedaria al marge de la taxa.

D'altra banda, la Sentència també compta amb un interessant vot particular, que formula la Magistrada Isabel Hernández Pascual, que sosté que, entre d'altres qüestions, i en relació amb la determinació de la quota, que es tenen en compte els ingressos bruts de l'activitat com a paràmetre per mesurar l'ús que cada operador pot realitzar de les places d'estacionament, i no per gravar els ingressos, sinó per deduir-ne la utilitat, en les seves paraules:

“no se gravan los ingresos, sino la proporción de los ingresos entre esos operadores para deducir de esa proporción la utilidad que puede obtener cada uno de ellos del estacionamiento en plazas DUM para el ejercicio de la actividad en la que obtienen tales ingresos”,

el que converteix la facturació en una qüestió secundària, únicament com a mitjà per taxar. A més, considera que no es produeix discriminació en favor al comerç tradicional, sinó que es justifica per l'aprofitament especial desproporcionadament intensiu en relació amb el que en fan la resta d'operadors, ni vulneració del dret a la lliure prestació de serveis, sinó que es

pot justificar fàcilment per una raó d'interès general que justifica el límit territorial, com és la protecció del medi ambient i de l'entorn urbà.

Un exemple més de la complexitat d'ajustar la tributació local als canvis de comportament del mercat i les noves realitats del consum pels imparables avenços tecnològics de la nostra societat.

2.3. Cànon per la ocupació o aprofitament del domini públic marítimo-terrestre

La sentència del TSJ de Catalunya (**Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 2036/2024 de 12 de juny [JUR\2024\254688]**⁹, amb María Abelleira Rodríguez com a ponent, resol el recurs interposat per Balfegó Tuna SL contra la resolució de 29 d'abril de 2022 del Tribunal economicoadministratiu regional de Catalunya, que desestimava la reclamació interposada contra l'acord de la Demarcació de costes de Catalunya en concepte de taxa d'ocupació del domini públic marítimo-terrestre.

La reclamant és concessionària de la ocupació per l'ús turístic i com a granja marina, i arran la seva sol·licitud de modificació substancial de la concessió atorgada per increment de la producció i superfície ocupada, l'any 2019 se li notifica la liquidació de la nova taxa pel cànon d'ocupació i aprofitament del domini públic marítimo-terrestre. En aquest sentit, la part actora no es troba conforme amb la forma del càlcul de la taxa, en tenir en compte l'import de la inversió realitzada per l'adquisició del vaixell utilitzat a l'activitat turística, per entendre que no es tracta d'una obra o instal·lació que ocupi el domini públic marítimo-terrestre, i que, per tant, queda fora de la concessió administrativa.

A judici del Tribunal,

“Esa nueva actividad ha de suponer la ocupación e impacto al dominio público marítimo terrestre no solo en las 4 jaulas y parte del sistema de fondeo sino también en la reserva y disposición de una parte de ese dominio que es donde la embarcación que recoge y deja a los turistas/visitantes y amarra hasta la siguiente salida. Por tanto, no estamos ante una actividad inexistente o inocua para el dominio. Requiere la habilitación,

⁹ I en els mateixos termes es pronuncia a la seva Sentència (**Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 2037/2024 de 12 de juny [JUR\2024\254682]**, amb la mateixa magistrada com a ponent.

preparación y disposición en condiciones para que se produzca materialmente el acceso y desembarco ordenado y seguro, así como controlado. Y es que puede la parte actora negarlo, pero la embarcación deberá tener unas características y éstas habrán de considerarse para que se produzca su instalación en el dominio público. Entender otra cosa supone banalizar o trivializar la actividad turística al reducirla -como así pretende la actora- exclusivamente al objeto a visitar -las 4 jaulas de engorde- que, si bien son el elemento a mostrar al público, la visita turística en barco le va a otorgar un plus indudable de atracción que no se produciría si solo se proyectara, a título de ejemplo, un audiovisual sobre el proceso”.

En definitiva, la Sala desestima el recurs en entendre la correcta inclusió en la partida d'inversió de l'adquisició de la embarcació, tant per resultar essencial per l'activitat, com pel seu impacte en el domini públic marítim-terrestre.

3. LA INTERVENCIÓ ADMINISTRATIVA

3.1. Planificació urbanística i qüestions ambientals

A la **Sentència del TSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 1309/2024 de 17 d'abril** [JUR\2024\175105], amb Jordi Palomer Bou com a ponent, s'estima parcialment el recurs interposat contra l'Acord de la Comissió de Territori de Catalunya de 28 de gener de 2021 que aprovava definitivament el Pla director urbanístic de revisió dels sòls no sostenibles del litoral gironí, que afecta als termes municipals de Portbou, Colera, Llançà, el Port de la Selva, Cadaqués, Roses, Castelló d'Empúries, Sant Pere Pescador, l'Escala, Torroella de Montgrí, Pals, Begur, Palafrugell, Mont-ras, Palamós, Calonge i Sant Antoni, Castell-Platja d'Aro, Sant Feliu de Guíxols, Santa Cristina d'Aro, Tossa de Mar, Lloret de Mar y Blanes (en endavant, PDU CG).

La part actora considerava que la solució proposada pel PDU en els àmbits Sector PPU 7 i PPU 8, no era ajustada a dret per vulnerar els principis de coherència, confiança legítima, bona fe, actes propis, jerarquia normativa i autonomia local, a més d'entendre que mancava d'estudi econòmic, altres informes preceptius, i un nou tràmit d'informació pública per haver introduït modificacions substancials durant la tramitació.

Quant a les modificacions substancials, el Tribunal entén que no son tals en virtut de l'article 112 del Decret 205/2006, ja que "ni se da "la adopción de nuevos criterios respecto a la estructura general o al modelo de ordenación del territorio", ni tampoco,

"La adopción de nuevos criterios respecto a la clasificación del suelo", lo que no debe confundirse con cambios puntuales en la clasificación del suelo, sin duda permitidos sin el nuevo trámite que pretende la recurrente, a tenor de lo establecido en el artículo 112.3 del mismo Reglamento de la Ley de Urbanismo de Cataluña".

Pel que fa a les crítiques a l'estudi econòmic, afirma que el que consta és suficient, ja que

"se valora el impacto económico y social de las opciones de regulación consideradas, y se contiene un presupuesto por municipio, con los costes urbanísticos que puede comportar para cada uno de ellos, y un cálculo final del ahorro debido al cambio de ordenación territorial, es más que suficiente para cumplir con la exigencia legal".

D'altra banda, recorda que no és necessari l'informe de sostenibilitat econòmica en tant que

"no estamos ante un instrumento de transformación directa e inmediata, sino ante un instrumento de ordenación de carácter estratégico, cuyas determinaciones habrán de desarrollarse después por medio de las distintas figuras de planeamiento previstas en la correspondiente normativa de aplicación, no cabría exigir en el supuesto enjuiciado el referido informe de sostenibilidad económica"¹⁰.

En allò tocant a la incongruència en relació amb la planificació anterior i manca de coherència, la Sala apunta "*que la potestad de planificación de la Administración competente se extiende al ius variandi y no está limitada por una especie de "derecho adquirido" conferido por una ordenación precedente*".

¹⁰ Sobre aquesta qüestió, també es pronuncia en el mateix sentit en altres Sentències dictades en aquesta període, com és la STSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2^a) núm. 2145/2024 de 17 de juny [JUR\2024\254771], o la núm. 2257/2024 de 20 juny [JUR\2024\254808].

Tampoc es comparteixen els arguments de l'actora pel que fa a la vulneració del principi de jerarquia normativa per la desclassificació de parcel·les com àrees residencials, ja que el PTPCG és un instrument d'ordenació del territori i no un instrument d'ordenació urbanística. Ara bé, el motiu que sí prospera en la resolució del recurs és la crítica en ordre a la desclassificació de determinats terrenys i les conseqüències que això suposa en relació amb el planejament local i el principi d'autonomia local. En aquest sentit, fa un repàs de la doctrina constitucional al respecte, i, concretament, distingeix les determinacions que afecten un interès purament local o municipal, i un superior a aquest. Si l'interès públic concernit és municipal i no abasta interessos que rebessin aquest àmbit, la competència serà estrictament municipal, en tant que ha de prevaldre el model de ciutat que dibuixa l'Ajuntament, mentre que, si afecta matèries que incideixen sobre interessos supralocals, vinculant-se a un model territorial superior al municipal, sí s'ha de permetre intervenir a l'Administració autonòmica corregint, modificant o substituint les determinacions discrecionals del pla. En conseqüència,

“el cambio de clasificación urbanística de suelo urbano a no urbanizable operada directamente por el PDUCG, sustituyendo en este caso los Planes Municipales de Ordenación, vulnera el principio de autonomía municipal, y por tanto es contrario a Derecho. Del mismo modo, y si bien ya no se trata de una determinación, sino de una directriz (ver artículo 13 de las NNUU del PDULG) consecuencia de la determinación anterior, resulta contrario al mismo principio de autonomía local dictar a un Ayuntamiento la calificación que su Plan General de Ordenación debe dar a un sector de su territorio (clave 3d del planeamiento vigente), y además, en el concreto caso examinado, nos llevaría al absurdo de que si el AJUNTAMENT DEL PORT DE LA SELVA decidiera, en uso de sus competencias urbanísticas, cambiar las calificaciones del municipio, se encontraría, que por respeto al PDULG debería mantener una calificación extraña al municipio, con una especie de "congelación de rango" del planeamiento municipal, que el mismo Tribunal Supremo ha rechazado”,

i és per aquest motiu que s'estima parcialment el recurs.

Sobre el mateix objecte, aquest PDUCG, trobem altres Sentències dictades durant el període analitzat, com la **Sentència núm. 1989/2024 de 10 de juny**

[JUR\2024\254763], essent ponent, aquest cop, Javier Bonet Frigola, que reitera els arguments que acabem de veure i també estima parcialment el recurs en entendre vulnerat el principi d'autonomia local, tot anul·lant l'article 39.2 de les NNUU del PDU, o la **Sentència del TSJC (Sala de lo Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 1573/2024 de 9 maig** [JUR\2024\215719], amb aquest mateix ponent. En aquest cas, la part actora se centra, de nou, en la insuficiència de l'estudi econòmic, la vulneració del principi d'autonomia local, i la manca de previsió d'indemnitzacions pels afectats per la desclassificació.

La Sala arriba a la mateixa conclusió que acabem de veure pel que fa a la suficiència de l'estudi econòmic i la vulneració del principi d'autonomia local, en aquest cas, de l'article 32 de les NNUU del PDU. Pel que fa a les indemnitzacions, i malgrat que en haver estimat el motiu d'impugnació relatiu a l'autonomia local esdevé inútil l'examen d'aquest, sí que recorda a la part recurrent que *“no es función del PDU, prever eventuales supuestos de indemnizaciones que puedan solicitarse a la Administración Pública por la ejecución de sus determinaciones, pues ello tiene su vía específica de reclamación al margen de la figura del planeamiento”*.

Ara bé, en el cas de la **Sentència núm. 2270/2024 de 21 de juny** [JUR\2024\254794], essent ponent, de nou, Jordi Palomer Bou, tot i fonamentar el recurs en els mateixos motius que els anteriors, el Tribunal no considera vulnerat el principi d'autonomia local en l'article de les NNUU impugnat, ja que

“en los términos del artículo 13 de las mismas NNUU del PDULG, el artículo impugnado no establece una determinación, sino una directriz, lo que comporta que únicamente define una estrategia u objetivo a concretar por el planeamiento general municipal cuando se adapte al Plan Director. Pero es que, además, y en segundo lugar, la directriz impuesta deriva del Planeamiento supramunicipal anterior, en concreto del Plan Territorial Parcial de les Comarques Gironines, y el techo resultante, consecuencia de la aplicación anterior, queda por definir en una futura modificación del Planeamiento municipal, con una doble posible alternativa que el PDULG establece. Todo lo anterior, en modo alguno vulnera el principio de

autonomía municipal, con lo que el motivo de impugnación debe ser igualmente desestimado, y con el mismo, el recurso”.

D'altra banda, i en relació amb la motivació suficient de directrius urbanístiques locals de protecció ambiental, a la **Sentència del TSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 2862/2024 de 24 de juliol [JUR\2024\280792]**, essent ponent Jordi Palomer Bou, s'estima el recurs interposat per TRILLAS PLATJA TAMARIT SL, contra la resolució del Conseller de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya de 17 de febrer de 2020 que va donar conformitat a la modificació puntual del Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de Tarragona per la seva adaptació al Pla Urbanístic del Sistema Costaner.

La part actora considerava que la directriu urbanística impugnada¹¹, era arbitrària en suposar una limitació sense l'existència de cap document que en justifiqués la procedència, tot incomplint el deure de motivació, no essent suficient per justificar-ho que es torbi en una plana deltaica.

En aquest sentit, el dictamen pericial judicial, realitzat després d'examinar la totalitat de la documentació de l'expedient, conclou que la ubicació en una plana deltaica no suposa sempre i en tot cas un valor ambiental a protegir, sinó que per poder establir limitacions cal realitzar un estudi detallat que determini quins son els valors ambientals i paisatgístics a protegir, tot establint

“las condiciones pertinentes para que cualquier implantación que se lleve a cabo mantenga o mejore los valores paisajísticos que definen el lugar y los rasgos ambientales que lo hacen valioso y a la vez establecer las condiciones para que no haya riesgos derivados de la implantación”.

Així, la Sala conclou que els informes que consten en l'expedient parteixen, en la seva totalitat, de sostenir la necessitat de la mesura en base a que es tracta d'una plana deltaica, sense concretar cap extrem en relació amb aquesta qüestió, ni valorar

¹¹ “S'hauran d'excloure els àmbits amb pendents superiors al 20% no ocupats amb instal·lacions de càmping a la data d'aprovació del Pla director urbanístic del sistema costaner, atès que es tracta d'una plana deltaica i que res no justifica els moviments de terres i l'impacte paisatgístic que representa l'ocupació d'aquest espai tant visible.”

“que valores concretos son los que se necesitan proteger, ni menos aún analizar alternativas o justiciar en modo alguno la medida que se adopta, incurriendo así en una clara falta de motivación que ha de conllevar la estimación del recurso”.

4. QÜESTIONS PROCEDIMENTALS: LA CONDICIÓN D'INTERESSAT EN EL PROCEDIMENT

Per acabar, a la **Sentència del TSJ de Catalunya, (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 1385/2024 de 25 d'abril [JUR\2024\176442]**, essent ponent Néstor Porto Rodríguez, es desestima el recurs interposat per una comunitat de regants perquè no se li havia concedit la condició d'interessada en el procediment en impugnar una consulta prèvia sobre la viabilitat de l'emplaçament d'un parc d'energia solar fotovoltaica.

En aquest sentit, la part actora considera que se l'ha de considerar Administració pública i interessada en els termes de la LPAC per representar interessos col·lectius. D'acord amb la Sala, l'article 82 de la Llei d'aigües reconeix la naturalesa de corporació de dret públic adscrites al corresponent organisme de conca a les comunitats d'usuaris com és la de regants, i per tant, forma part del sector públic institucional quan exerceix les funcions públiques que té assignades. Així, afirma que

“Actúa investida de potestades de carácter administrativo cuando desempeña determinadas competencias que tiene encomendadas, pero ejerce funciones privadas de defensa de los intereses colectivos de sus miembros. Son organizaciones de base y fines privados que también tienen por conexión dimensión pública”.

No obstant això, en aquest concret procediment, està defensant els interessos privats dels seus membres, i no investida de potestats públiques, per tant, no se la pot considerar Administració pública.

D'altra banda, per valorar la seva condició d'interessada en el procediment, se centra en valorar la naturalesa del mateix, que en aquest cas, en limitar-se a ser una consulta prèvia, conclou que

“se limita a la viabilidad del emplazamiento proyectado, indicando sólo al solicitante que no existen elementos determinantes que, ya de inicio, puedan considerarse insalvables o desaconsejen la ubicación. No garantiza el resultado relativo al proceso de evaluación del impacto ambiental y la tramitación del proyecto; no predetermina ni garantiza que su solicitante tenga que llegar a obtener la autorización por la instalación. En definitiva, tiene un carácter informativo que afecta a su solicitante -que en caso de obtener una respuesta favorable sobre la viabilidad del emplazamiento proyectado puede proceder a la elaboración y presentación del proyecto- y no a terceros. Se trata de un trámite previo a la presentación y tramitación del proyecto que tiene por finalidad evitar que se empiece la elaboración y tramitación de proyectos que ya por su ubicación sean totalmente inviables, evitando costes y una tramitación que se sabe ya que es inútil”.

Motiu pel qual desestima el recurs en entendre que cap dret o interès legítim de l'actora podria resultar afectat per la decisió de la consulta prèvia impugnada.